

се търкаляха по пътеката, а огъня на турцитѣ все повече и повече се усилваше. Войниците на челния отрядъ прѣкарваха единъ силенъ мораленъ кризисъ, което можаше да се забѣлѣжи отъ апатията, съ която тѣ посрѣщнаха тозъ пътъ любимия си началникъ. Изискваше се бърза и съществена помощъ. Генералъ Скобелевъ, слѣдъ като прѣмина по цѣлата стрѣлкова линия на този малкъ отрядъ, и слѣдъ като поободри войниците, извика 30—40 доброволци и подъ началството на Хорунджия Дукмасова ги испрати къмъ западния гребенъ, А, А, за да пропѣдятъ спѣшенитѣ тамъ черкези.

Слѣдъ голѣми трудности храбрия казакъ сполучи да се искатери на почти недостъпния гребенъ А. и скоро една частъ отъ черкезитѣ биде атакувана въ щикове и отхвърлена на югъ въ долината. Доброволцитѣ на Дукмасова увлечени отъ успѣха си се спуснаха сами на югъ. Сега положението на челния отрядъ се значително подобри. Слѣдъ малко генералъ Скобелевъ се върпа къмъ котловината за да ускори спущанието на отряда. При това движение, обаче, отъ сѣверната половина на гребена А, А се зачуха пакъ отдѣлни изстрѣли въ групата на генералъ Скобелева. Оказа се, че Дукмасовъ отхвърлилъ само южната половина отъ спѣшенитѣ черкези, а сѣверната, по близката къмъ котловината, само на врѣме прѣкратили огъня и сега стрѣляше по щаба на началника на колоната. Генералъ Скобелевъ съ графа Келлера побързаха да минатъ това опасно мѣсто. Храбрия подполковникъ Куропаткинъ се спрѣ за една минута за да разгледа расположението на неприятеля, но веднага биде силно раненъ въ плѣшката, единъ отъ казацитѣ на конвоя му също биде убитъ и другия раненъ*). Подполковникъ графъ Келлеръ веднага зае мѣстото на началникъ щаба на отряда.

*) Раняването на подполковникъ Куропаткинъ произведе въ цѣлия отрядъ твърдъ тежко впечатление. Тѣй като всички знаеха и го чувстваха, че младия генералъ щабенъ офицеръ бѣше дѣсната рѣка на доблестния Скобелевъ.